

KZ.

PROLOG.

Den 2:dra Februari 1889.

Ett sekel lagts till ro i evighetens graf
Sen uti blod den nya tidens morgongryning
I Frankrike rann upp, men än på tidens haf
Förspörjes mellanåt en stormens efterdyning.
Och minnet har ej hunnit helt förblekna än
Af dagen, då revolutionens stora maning
Till frihet, jemlikhet och broderskap flög hän
Att gifva menskligheten om nytt lif en aning.

Om derföre, när franska folket ger en fest,
Att värdigt fira minnet af idéers seger
Och att den skåda bjuder in en verld till gäst,
Den hundraåra skräcken än så mycket väger
Att ej monarkerna ta bjudningen emot,
Då måste folken taga saken sjelf om händer
Och, utan fruktan för de stora minnens hot,
Bivista festen, lit all verlden ombud sänder.

Vårt finska folk, det yngsta bland nationers tal,
Det får ej uteblifva från den vädjobana,
Der segrar vinnas, ej med likars död och kval,
Men blott af dem, som bära högst kulturens fana.
Vi måste ock ur dunklet träda fram en gång
Med bilden af vår konst, vår id och all vår äflan,
Befriade ock vi till slut ifrån det tvång
Som hittills hindrat oss från all sjelfständig täflan.

Så höfs ock folket sjelft att gripa verket an
Att sjelft det föra ut; till egen kraft sig trygga,
Och visa att som sjelfmedveten, myndig man
Sin väg förutan stöd det lägga kan tillrygga.
Må därför i hvar stad, i hvarje minsta by
Enhvar gladt räcka fram sin skärf, om än så liten
Och Finlands folk och land skall vinna ära ny
Och förlåten, som oss har dolt, bli söndersliten.

K. Z.

